

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING

Emnenr. ~~22~~ 23

Fylke: Nord Trøndelag

Tilleggsspørsmål nr.

Herad: Vikna

Emne: Bordstikk til hverdag

Bygdelag: Namdab

Oppskr. av:

Paul Watung

Gard:

Bergsuoer

(adresse):

Bergsuoer

G.nr. 43

Br.nr. 1

- A. Merk av om oppskrifta er etter eiga røynsle. *og etter opplysninger fra gamle no avdøde Bygdefolk.*
- B. Eller om den er etter andre heimsmenn: (ta også med alder, heimstad, yrke):

SVAR

Mat- og Bordstikk.

Det var knapt noen Ting vor gamle Fædre holdt mere i Agt og Ære enn Mat- og Bordstikk. Maten var kald Føde, ^{"i nød vider det mat all, som Tåma bit", så gammel menneske.} så det sagt, men den var enno mere. Maten var hellig. Den var Guds-gaven mere enn noe annet. Derfor hørt det til god Folkeskikk å vere høfden og Spar i Matvegen. Fekk skulde man ødele mid Guds-gaven og slutt ikke spilde de til unytt. Det var endog Skæmmen å ødele spesielt mid Sovlet som Smør eller annet fedtstoff, og for å økonomisere mid tilsvarende var den såkaldt "Lussmannsfeite" en sparsome Faktor i Huskaldningen.

No gamle Ordlat for Matkaldningen kan minnes: Det er lett å spille en å Spar, og ein ska te kvar Tid hege i på Lokki.

Så Opppassingen mid å spise og drikke kom fram i flere Munnhell: "Maten er god, men Helro er bær." Ein må laga Moier (Mund all Matstikk), Ein må ha Magamål, "Lang Biling gjer unga Matdrying.", "Du må ijt Drikke li du sprukke." Du ble også sagt til den som "Temna" lung av Drikkeppen (): Drikke uvokent og i utbrugsmed): "Du drakk da vel på Kalven, du." Ou er som var lidt for "Suolin", so man: du, som ijt et reg Mitt, slikki.

2
seg i/ Mett.*

2
Ved Matbordet skulde der være Pas og
Orden fra Borddækkningen til man forlod det, hvorfor man sa:

"All med iingong selv, all med iingong Mett."
* Yngun pille lov e ta Mat fra Fald; for alle havde haft tag til bord.
* Helt Pungten fra Fald, var Ordet. Heller ikke burde man bli vædet i Mat-
lia. Et yngun udtroget for dette var: "ein wä få Matprid,"
eller "ein wä ha Matprid med i Mällicia."

Det var vædlig Skikke, at Maten ble
skæftel på til Hæstændemedlemmene. Og den Mat, som ble
middele blev ukælt, skulde spises opp. Det hørt ikke til
god Tone å selke wæen Rest igjæn. Derfor ble det sagt:
"det e stögt å eta Mytzi, men stögget å Loye (est) til;"
samt "Yngun e hä Mett all det i/ går ein Resta Mett."
eller som man har Horn eller Fienkællen: "För Ro Mat
ska spillast, för ska Puk spröcke."

Reglene ved Matbordet var både
mange og stränge. Og i en Ordenshemme ble de
være overholdt.

All, som ble berøvet Maan og Maan
mellem ved Matbordet, skulde gå med Sola. "Yngun
wätte swakte med Mat i Moie" ^(skänne) "ein ska bi me'n
lögg."

den, som retta seg ved Matbordet,
væe i/ hä Maten, "for da ra'men Maten opp i Blod,"
sa man til Barna. Heller ikke skulde man sette
Hænder under Kindet, mens man spise, for da "skole
de lasse", ble det sagt.

Ikke skulde man spise med
Kampplagget på, for væe Udsiguelken god, gikte Maten
gjennem det, og man ble ikke Mett.

Maten skulde bygges godt og
man skulde helst gi seg god Tid til å spise. "Bet swält og lögg"
ble det sagt. Og den, som sett lengt ved Matbordet blev
lengt."

Det var heller ingen god Skikke
* Det va ingen, som væe Jens Berg verser go, "säl, mär ^{nom} wa fer
" namfuban i malvein - Tok sig, led wæll wættin å be om — ,
NORSK ETNOLOGISK GRANSKING

å forlate Malbordet, for alle hadde spist
fra seg. I Tilfelde kunde Husverten si: "Vora
så snill å hilt Bordlag (Bordstik)".

Hvor der er fremmed til Gårds
for de hadde satt seg til Bords og vedkommende
ikke tidligere hadde fått Traktering umbød
Husfæm kan tilbords med følgende Ordlag:

Vil du hilt Bordlag i lamme oss, må du
"sett deg allåt." ^{Turist det stikk, at den fremmede ikke fikk mat}
^{ble det ofte sagt: "du sett no på smul Traktering."} ("Mat")

"Vora i Malrommet måtte
ikke stå åpen imotsattfall, vart er
ijt mett," ble det sagt.

Ingen måtte syng ved
Malbordet. Den, som sōng ved Bordet
får in skovvat maka. (Kastel).

Var det god Mat kunde man

8) si: "Det va Mat å lesa fer" eller "Det
durra va Mat å bi på." ^{ein dett ijt på Knea}
^{lå den der Kastel" var det varm Mat, så da i "Hoi" bja me mitt Kastel va"}

Barna skulde alltid stå å
spise ved Bordet - oftest ved Iverumme.
Man sa: "Det e engin ber vinn
å stå fer en Maten"

^{var det kaldt mat, så da: "Det var mest bvaras i ein ung maga um i ei gammel Gryt."}

Ved overste langsiden av
Bordet var Høgsetet - den forreinte Plass.
Her satt Husbonden og ved siden av
han Husfæm. ^{vi der eldte vorkene deller o. r. v.} På motsatte side
den eldste ~~stikk~~ søn og så Gårdsfæm
På Iverummen av Bordet satt Tjensleggertene.
Var det hilt over Plass, kunde de spise
Ved Kjøkkenbenken.

Nedre Plassen ved Malbordet
het "Suåleum" og var betraktet som
den silleste.

Hvor der tilfeldig er tilbords,
som ikke horte til Husestanden og ble berket

4

4

ved Herremen, undskyldt man sig ved å
sige: "Du får no o'nskyllt att du bli settan
ved "Serälvinnin."

Man ble noen villude ^{skjemat} ved
Bordkjøret, sa man, at vider ble ikke gift.

Var det ufortjent ved Malbordet
var noen satt og spiste og Husfrua undskyldte
sig ^{derangjænder} fra ^{for} haldningen, kunde Gjesterne sine i Spisk:
"det e beivlang Mat og gammel vei å kjøse."

(Bords) Hvis en Person kom sent inn
til Måls, ~~saka~~ etter at de andre ^{all} hadde
begyndt å sette billys ved Bordet, kunde
en av Verffalket undskyldt sig ved å sige:
"Hva du i't komi no, så ha vi byjnt"

Og den, som ogs ved Malbordet
sies Man: "Hav ugs Gjesta i Mater,"
): det kommer framme til Gærd.

Felleskopper ved Malbordet
var for en Belyfølge i Boudlinninen.
Flytende og koldt Mat ble satt fram på Bordet
i store Fåk, dybe eller flate eller som Mater var,
og hvorfra hele ^{Bordlaget} (Husstanden) spiste: Felleskop.
til Kopper ble tomt. Først eller siste
Århundredsteifle ble det slutt med Felles-
Kopp og Stunt her i Bygda.

Det var sørlig Græit, Suppe
Sodd, Sjörabröd (oppbrötti bröd i tjukk melk),
Kjeldst, Kalokjipp bl. a. Man brukte Felleskopper til.
Græitmilka ble slått i Kämmer av Krüs
tidligere i Sura Tröballe til hver Person.
En liten Skupill Græit ^{Kopp} ble tatt i Fatet
med Skeia og duppet i Melkkoppen for hver
gang og satt billys. Enkelte "Gjella" Græiten
for de duppet ^{skia} (den) i Melkkoppen (de spiste av den
ved det fra Græitkoppes i Skeia)

* Gjella = kostert

No spises de Grauten fra Dyp-
 tallerkenes og drikkes Melke til fra fransatte
 Tilkopper med Melk i ^{til hvar enkelt.} (Mere skjeldne ^{forkegjenstande} ^{brøden})
 noen ^{allr} Melka på Grauttallerkenen ovenpå
 Grauten.

Det hunde hos falkige Falke,
 hvor der var ^{ikke så lite som Melkopper} dårlig ^{drinkel} stell, at de spiste ut av
 selve Grautgryta, som ble satt på Bordet
 med en Trefjøl under.

Men varerne flytende Pottes blev
 stort ^{sett} ~~sett~~ overalt ^{oppført} i Fate og servert
 eller satt på Bordet som Felleskopp. ^{deretter}
 hadde hver Bordgjest ^{de fjerdingslykkelige Bord (Medbrød) eller} ~~en~~ Tretallerken
 å spise på - enten en firkantet Trefjøl
 eller en mere forseggjort rund Tretallerke.
 Av annet dekklois var Talletkenen
 hos Karene flittig i bruk. Kvinnene brukte
 hvinggjorte "Bordjonga" (en slags Bordkenis
 med skaft. Noen annen

Gaffel var "femremningagaffelen" -
 Fingrene - var ikke kjent i Bondetida
 før etter 1850 årene og det samme var
 også tilfelde med Krustallerne.

Tidligere hadde man foruten Tretoppene
 Tinfal og Tintallerkenes, men biortes uenest
 de forurene til. Dermed i Tiden eller
 1800 til 1870 brukte man Fate og Talletkenes
 til Finbrøt av brunst Lær. Tolkemakersarbeider -
 da man her i Naundal hadde flere slike
 Tolkemakersverksteder i Tiden etter 1800.

Stuntlois og Porselen ble først
^{kjent} almindelig etter den rike ^{tid} ~~tid~~periode
 i Tiden omkring 1875 ^{og} ~~og~~ ^{sparsomt} ~~sparsomt~~ her i Bygda. da ble det
 Penges blant Folk - og mange var det som
 ikke satt på de ^{og samtidig} ~~og samtidig~~ firkda Råd å anskaffe

5288

seg Hjønevarer til sitt Hushold.

Skeime var delvis av Tre, undkjent
Korusskeime var like så vanlig, og dertil
sterkere og holdbarere, Uves hadde sin
egen Ske merket enden ved Bumerke
eller en Merkes bokstav. Sølvskeime var
mere en Paritet og ble helst benyttet under
Uveskaps. Dog var det ikke så skjildene
at en velstående Bønde og Bøndekone
brukte Sølvske for eget Bruk med
vedkommendes Initialer inngrovet
når Skeia dalt med fra ~~Målborde~~ i sa de: "Der gj. ikke det et Lodd." (Lita Skeie)

Gammelkarer var ikke
så uvanne på Vasken av Skeime.
Elsk med Mållid kunde de stryke
bort Malsoittel med Glæddbakke
og slikke den i Uggsprikken etc,
hvor den stod til vedkommende

skulde bruke den på en deltid i 1850-60 år
"na den all Skeia i Tre" ble det sagt om en som var smittet

Borddekk ble ikke bruk
til hverdags. Kun i høgtidhelgner,
og når der var Gjestebeid (Bryllup
og Gravøl), samt når man hadde
(Langevis og framstående) Fremmede
(Gjester).

7 sin almindelig
Festbord ble Borddekket
lagt bort Mellom Mållidene.

Før brukte man hvitkurt Spise-
bord, senere ble det Malt, og når det var
Gjester d. v. s. kjendte Folk, Væbner o. s. v. kunde
de bruke Voksdukk. Men når det skulde
være et skikkelig Festbord, brukte man
hvit duk, heimvævet eller også heimvævt
eller kjøpt Drilsduk.

Bordene ble alltid vasket eller
Mållidene, og de hvite Bordene blev også ofte skudt.

I de små Husenes spise man
som Regel i Stuen alle Måltider, da Kjøkkenet
var lite. På de større Gårde spise man
som Regel på Kjøkkenet, men der var Gårde,
som havde særskilt Spise stue bortset fra
daglig Stuen og Besøstuen.

hos Senålbønderne og Fiskerne
var det ofte 2 ^{Kaffbord} i Stuen. Ved det Bord,
som var nærmest Kjøkkendøren,
spiste man til daglig. Det andet
Bordet var reservert Gjæstene. Det
stod fjernt i Stuen eller ^{med Væggen} ~~nærmest~~
der, ^{mellem} ~~hvor~~ Stuklokka og Hvoddøra var.

Når Gjæstene spiste, var det
ikke Skjelden Husbonden også satt
ved ~~det~~ Bord, eller sidderute kunde
være ^{ved morskall. Vægg' Stua} inne og underholde Gjæstene,
mens han spiste. Skikken var i det
alt efter Tid og Økonomi.

Det var almindelig, man
nødd. Gjæstene til å spise ved stadig å
si "Vorego" eller "de må ^{verge} fersyn Takke"
de kunde også si: "Du lika vel i j
den her Maten vor." *

Det hørt likesom de god
Skikk å være ("okker") "Hovbyen"

Til sist kunde Vertinnen
spørre: "Ha du eli (spist) deg Mett?" og
Gjæstene kunde svare: "Takk, eg e god L
belåta." eller "Tusen Takke, eg e fersyn ^{og} du ska i j
na nå ^{og} god for det."
Og når så Gjæstene reiste
seg fra Bordet og sa: "Takk og far jer Maten."
Svarte Vertinnen: "Velkommen Spis." eller bare
"Velkommen" & Værker sa Vertinnen: "Når de tilbake, Takke Gud for has gave,
"Velkommen Spis." Men der er fremmed inn,
mens man satt ved Malbordet

* "Det e no Botu i
"Husmannskjeringe
og", sa ho Lina
Gruvika, da de
mødd på husse
men Traktering.

5388

4957

og sa: "Velkom Opis eller" ^{midan} "da" ^{haddi} "Opis" ^{da}
 fra deg, sa de, at vedkommende var
 frug; Men var det en av Bordgjesterne,
 som ikke var ferdig med Matsetingen,
 sa denne: "Det er no sinast eg, som
 hell Live hi deg."

Den slags Mat, som ble
 delt ut til Husstandsmedlemmene av
 Husmorin, var specielt Sild, Kjøtt, Fløtk ^{Svingest.}
 Fløtbrød og orusbrød (Fløtkak, Slombrødkak de.)
 Forsjonne varierte noe. Voksne Karer
 og halovoksne gutter skulde ha noe
 mere enn Kvinner og Barn, da
 man anså de mere småmatt.

Å laga Bella var meget
 almindelig for, når man spiste
 Mat med Fløtbrød til, såvel i
 Hovedmåltidene, som når det gjaldt
 en Smakbit utenfor Måltidene.
 Det bestod i, at man tok 2 Fløtbrød-
 biter, hvorimellem man la de for-
 skillige Matdele, som skulde danne
 Bellan som Sild - Smør - Rømme ^(Ryumi)
 o. s. v., og fra hvilket Mat, Bellan fikk
 navn etter, som Sildebella, Smørbella
 Ryumbella. Bella kalte man som uvent
 etter Høvet, hvem som fikk den, hvor eller
 Når og hvad slags. Således Gjeltebella,
 Bærbella, Bombella, Pleggabella, Pinn-
 bella. Godbiten man kunde få etter å
 ha Opis Grant het Grantryumi.
 Man måtte hell fra lidligst Barndom
 venne seg til å laga Bette.

"Du må ler å sovel deg" var
 et kjunt Uttrykk til Barne, men

var også snytet på voksne Folk ved
Matbordet.

Det er forundelig god Bordskikk
å slikke Sukkerbiten i Munnem og drikke
Kaffe til, men ikke å drikke av Tefatet som
i gamle Dage. Men de gamle Kaffe-koppene
hadde jo ikke Glasse, så man var nesten
nødt til å ~~blå på Tefatet~~ og drikke av det
når det var kokket Kaffe i Koppene.

Men det var heller ikke skjelden,
når Vestinnem vilde gjøre vel, så (slag) ^{skjænket}
hjem i Kaffe-koppene og aves Koppene, så
det tillikemed flöt på Tefatet.

Det er fortalt om en gammel
Kone engang på en Gård i Bygda som
strakvete en av sine Nabogutter, som
var kommet hjem etter å ha gått i
Håndverksløre i Byen. Han vilde gjerne
gjøre vel innat ham og (slag) ^{skjænket} full Kaffe-kopp,
så det tillike flöt ulover Tefatet. Men
Gutten hadde lort seg Bymannens og lot
Kaffen på Tefatet stå igjen. Da Gamla
kom inn og vilde by ham en attpåtår,
blis hun var, at han ikke hadde drukket
opp Kaffen fra Tefatet og spør: "Drakte du
ijt opp Kaffen din?" "Takk, jeg drikker
ikke Fotvand," svarer den Krime Bymannen.
"Nei, men kjøre Folk," sa Gamla,
"ha du vori meri me Fotvand da?"
Når en fremmed kom inn
under ^{mat} ~~mat~~ så deene: "Velsgu Mat"
eller "Velsgu Spis. Dette" bli forundelig
sagt.

Det var ^{smått} en fast skikk at alle
som satt ved Bordet sa Takte for Mat overlydt,

når de gikk fra Bordet. Også denne
Skikk er fundenes i bruk.

I et gjestritt Hus ble det alltid
brakt, når det kom en Gæst eller fremmed
tilgærd. Denne Skikken holder sig fundenes.
Men der finnes også de, som skjelder
brakter. Dette kunde også i gamle dage.
(Men disse Elementer har ikke ^{vordt} og er
fundenes like ansett i Gjæstene.

9 Det er ikke ^{mer} snakk om at Hus-
bondens Plass heter Højssetet lengere.

10 Underplannen i en moderne
innrettet Stue ^{på Landbygda} er ganske anderledes
ordnet med for skjelder den moderne
Gjæstgivering av Møbler.

Bordet i Spisestuen står
no uvidt på Gulvet. Ved den øverste
Dørenne sitter Husbonden - Verten -
og midt imot på Nedre Dørenne Vertinnen.
På venstre Side av Verten på Langsiden
av Bordet sitter Gjæstgiveren.

En fremmed Gjæst, som gjorde
en Svarvisit i en Manns Gård ble i
gamle dage brakt med en Osættent
brennvin og et Stykke Fløbrød. Senere
er det ^{te} Kaffe og Småbrød eller Kaker som
ble servert til en tilfeldig Gjæst ~~under~~
et Svarbesøk - En Gæst blir ofte brakt
ved Kjøkkenbordet?

Under hverdagens Sten
har man ikke alltid vordt så nøie med
å vaske Henderne for Måltidet. Det berodde
på, hvad slags Arbeide, man hadde. Men
som Regel, når man hadde Skittensamt
Arbeide ble alltid Henderne vasket, for man

gikk til Matbordet.

det har altid været en fast Regel, at man har talt av sig Lva, når man kom inn i stuset og langt mer, når man gikk tilbords.

Bordlesnad var en gammel Skikk i et god og veloppdragen Hjem. Det var Barne, som blek for og etter Maten ofte eller Tus. Var der ingen Barne tilstede, kunde Eltesfaren la i kop Eludorne og sic høit ^{eller ogsaa bare Joss midt lang b} som: "Jesus Fader, velsign Maten!" for Matlidet, og Jesus Fader vore lov og Takke for Maten, etter Matlidet.

Denne Skikk ved Bordet som sa meget aeneta fra Gammelia gler mere og mere bort i de fleste Hjemmer. Inn Bordlesnad kom de fleste Barne i Bygde.

Barne fikk ikke lov a jarve (suakke) ^{eller Tis (te)} ved Bordet. De skulde si still, når vaksifolte suakke.

"No er det anderledes ogsa i dette Slykka: den nye Barneoppdragelse ~~skulde~~ ^{skulde} fa bort ^{følelsen} mindrevordighets ~~for~~ ^{for} som Barne led av i tidligere Tider.

Barneas alder eller Størrelse, når der ^{legges} ~~spises~~ ^{er} uten Hjelp ved Bordet beror sa meget på Oulagget eller Begavelser hos Barne. Det aohenger av Fløtheden hos hvert enkelt av de.

Det varierer ogsa hvem som hjelper Smabarna ved Bordet. Det kan vore enden Morm, en eldre Soster, Faren eller en Tjenslepike eller ogsa en Bestemor.

Det beror paa, hvem har best
Onddning og hvorledes tilhøvet passer.

Strofer om Gjestfrihet.

Jula har alltid vært Spandabelhedens
Tid. Folk flest var da mere rommeligt enn ellers
både i Mal og Drikke, og Selskabeligheten flomte både
hos hoi og lav.

En Bondkone på Ut-Vikna kjemte
for å være passende påholden hadde tatt Spænder-
boken på seg en dag ved å både som Smågjester
inn på Traktering. Hun hadde til Helga bakt smøt
og godt Småbrød, som hun satte fram på
Kaffebordet til de. No var hun som nevnt ikke
akkurat av de som vilde, at det, som var laga
til Jul skulde gå til i Jula, derfor sa hien
til Barne, Mens hun skjulte i Kaffen —
i Tanke på Småbrødet. De må være så villt
å forsøke Sotk med Sotkes og la store Sipa-

Ofta var Ublefalkene meig om å spiske
og spare likeså å vær påholden og quinn. Det går ord umo
om et Par Folk, som undlot å spise seg mett, vær de hadde
Tjener og Arbeidsfolk i Kost ved Malbordet for å oppføre
til de bespisende = Beskedenhet. Dette kunde liddets lykkes,
men svarte ikke alltid til Ulevighen.

Hvordt Ulevighen som Ulevighen sin som
så, at de måtte vær så villt å forsøke seg, svarte
Ulevighen kjapt: "eg e ingen Sotetar." Men inngang
es det fortalt, hadde Falken oppdaget Skuespillet
og Galt seg til å spise på hoi selv om Ulevighen alt
hadde sluttet Ulevighen. Da Ulevighen begynde å frykte for,
at Spisegjesterne kom til å seane Fatet, måtte også han
sa fall igjen for å få Pølse sin og sa samtidig til
Madamen sin: "Byijer du å Kjerring, det går så det samme be-"

Alle Arbeidere såvel som Husmænd,
som gjorde Pliktarbejde på en Gård spiste
i sin Almindelighed med Husbondsfolket
under alle Måltider ved felles Bord.

Men i Tiden før 1870 var det anderledes
og mere nøktern Løvelis og ganske annen
Arbeidstempo og Arbeidslid mat: vor Tid.

Det var Hovedsagelig hos de
Store Handelsmænd - Ejergiverne -
man hadde 2 forskjellige Kosthold -
en for Folkene (Arbeidspolket), som bestod
av Brød (Gårdbrød) eller Røstbrød, Bryggmann
Baker og Løselvender samt Tjenestpikene
og ^{annet} for Vertfolket og dens Familie
med Betjente, Guvernant, og Hushjelpene
Førstnevnte spiste på "Brug" "Brugstua"
sistnevnte "inne" underforstått "Spisestua"

Hovedmåltidene ble
til dagligdags inntatt samtidig på
begge stader. Maten ble tilberedt i
Kjøkken og Spisestua. Men når
det var "Aparat" fremmede ^{Storkors} inntak
de, som spiste "inne", Måltidene var
særlig spesielt Middagsmåltidet, ^{Storkorsmiddagen}

Maten kunne i et slikt
Hus delvis være forskjellig likeså Bord-
utrustning og Matkikk.

Det var skikk, når man bød
en tilreisende på Skjnk, skulde man først drikke
vindr. til. Og dette ble gjort med lilltrykket: "Sigu Gjoff."

Man har Ord etter Tale i Borgau, ^{ungarn} da man var på
Ond-martuan, da en fremmed Herre bød hende og to
Gjente til på Skjnk. Da sa Tale: "Vra så snill å drette oss
te." Så drakk han og så drakk vi.

Man gjorde nemlig en Øse på Gjesten ved å drikke ut til.

Sto andre forskjellige Ordskall om
Mat, og ^{malstull} Bredskikke kan nemnes:

"Når Inna e Innt e Injöllet bristet."

"Når e allt go, som Gløypen fyllt."

"Ein quaga enni læ þinn, en ein quaga læ þinn"

"Når u Kokt er ustó lit á koke,

skal þau þa umta Svinnit (Svingu) eller

Sprinnu (Springu)"

"du, som ^(forlætt) elta igjennu Inna Matrosta

på Malbordet, når u ha torka læ det,

fær u in Skrovvoll Kall."

Om u som er druggi Matrosta þá er man, þá elta u læ all og þá u læ engu

"Vest de læ mykji Broðrunila

ett in på Bordet, fær u engu Stuburmu."

"Latt der et Maldykji med fer

in við Bordet, skolu ijt læ det opp för

ettu ha eti. in ot saffall vest det blökt

fer u." Sko på Malbordet lætger armad."

"Står man Skjunker på Kaffe

i Koppun, för ^{du forrige} ~~du~~ ~~du~~ ~~du~~ læ þá þá er

er oppdrukkit fær man in önd Svigermor."

"Når id Kvinnfolk koka

Kleppott Graut, sa de, þio va gla i

Nordlendingan"

"Når Grautun e Kokt læ u

sa de, at det læ vöri Storm på Bursvein"

"Når Supa (Kjøtt) læ þjukt, sa de,

det læ vöri Stilt på Bursvein. (Bursvein)."

"Vaska u seg med Kjört læ

fær u ijt du in vil læ."

"Vest et nån som gjekk me þau,

at læ Auro, vest þau Stosmoinna (vri mind)"

"det e gælt æ læ Spikjokjött fer

Gautjus (Gautun) læ göti (gælt)"

"du som et þvölu (Makluðun) avd byr

vi þerrin." du, som et þvölu! Þvölu fær god Sangstunna"

"du, som slukji Þvöru ett Grautun e koka, fær vakter þau."

"du, som et gjöfna Minningsþvölu, fær go þvölu."

"Þvöl du i Rangstrup, bli du messoint Matun."

4957